

Mál nr. 128/2008

M og

Vátryggingafélagið V v innbúskaskótryggingar Fjölskylduverndar 3.

Fartölvu stolið úr lesstofu námsmanna þ.21.5.2008.

Gögn.

1. Málskot móttakið þ. 2.7.2008.
2. Bréf V dags. 11. 7. 2008 ásamt fylgiskjöllum 1-3.
3. Lögregluskýrsla dags. 22.5.2008

Málsatvik.

Húsvörður í húsi þar sem lesstofa sú sem um ræðir er, segir að M hefði komið til sín og tilkynnt honum að fartölvu M sem hann geymdi í lesstofunni hefði verið stolið. Húsvörðurinn segir að húsnæðinu sé lokað kl. 17.15 á daginn en nemendur hafi lykla. M segist hafa verið að læra til kl hálfeitt nóttina áður ásamt félag sínum og hafi fartölvan sín verið á borðinu þegar hann fór. Félagi M ber með sama hætti. Annar námsmaður segist hafa farið inn á lesstofuna kl. 4.10 um nóttina og þá hafi fartölva féлага M verið á borði hans. M krefst bóta úr innbúskaskótryggingu Fjölskylduverndar 3 hjá V. M bendir á að um vinnustað hans hafi verið að ræða og því fari fjarri að um almannafæri sé að ræða enda hafi bara nemendur og starfsfólk aðgang að húsnæðinu utan opnunartíma. V hafnar bótaskyldu og bendir m.a. á 4. gr skilmála tryggingarinnar þar sem segir að félagið bæti ekki “Tjón á munum sem stolið er úr ólæstum hífýlum, bílum, bátum eða tjöldum eða munum sem skildir eru eftir á almannafæri.” V telur að með því að skilja fartölvu eftir á opinni lesstofu án þess að hún sé í læstri hillu geti ekki verið túlkað með öðrum hætti en þar sé um almannafæri að ræða. Jafnframt telur V að ákvæði 3.gr. vátryggingaskilmálanna eigi líka við í þessu sambandi og því sé tjón M ekki bótaskyldt heldur vegna þess ákvæðis.

Álit.

Lesstofan þar sem fartölvu M var stolið var læst að hluta og takmarkaður umgangur er um hana að öllu jöfnu. Ekki er því á það fallist að umrædd lesstofa skoðist sem almannafæri. Ákvæði d liðar 4. gr vátryggingaskilmálanna þykir því ekki eiga við í þessu tilviki. Þá verður heldur ekki á það fallist með V að ákvæði 3.gr vátryggingaskilmálanna eigi hér við.

Það var hins vegar ámælisvert af M að skilja eftir verðmæti eins og fartölvu sem auðvelt er að taka á lesstofunni og þykir M ekki hafa sýnt þá varúð sem honum bar að viðhaf með því að geyma verðmæta fartölvu með þeim hætti sem hann hefur lýst að hann hafi gert. M þykir því ekki hafa fylgt eðlilegum varúðarreglum við geymslu jafn mikilla verðmæta sem jafnauðvelt var að taka og hér um ræðir.

Til skoðunar kemur í þessu tilviki ákvæði 26.gr. vátryggingasamningalaganna nr. 30/2004 um brottfall bótaréttar sem á við í þessu tilviki. Eðlilegt er að þeir sem skilja fartölvur eftir á lesstofu eins og hér um ræðir, gæti þess að tryggilega sé frá þeim gengið en því var ekki nægjanlega sinnt af hálfu M í umrætt sinn.

Svo sem að framan greinir þá kemst Úrskurðarnefndin að þeirri niðurstöðu að um brot M á varúðarreglu hafi verið að ræða með því að geyma fartölvu á borði í lesstofu en ekki í lokaðri helst læstri hirslu. Spurning er þá hvort eðlilegt eða réttlæt看legt sé að bótaréttur falli niður að öllu leyti. Miðað við aðstæður allar og það sem upplýst er í málinu þá verður að telja eðlilegt að leggja ábyrgð á V að hluta með vísan til ákvæða 26.gr. vátryggingasamningalaganna og telur

Úrskurðarnefndin sanngjarnt miðað við atvik öll eins og þau eru upplýst í málinu að V greiði 1/3 tjóns M.

Niðurstaða.

V skal greiða M bætur sem nemur 1/3 tjóns hans. Skerða ber rétt M til bóta sem nemur 2/3 þess tjóns sem varð vegna þess að varúðarreglu var ekki fylgt.

Reykjavík 1.8. 2008.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.